

การพัฒนาการปรึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี ระหว่างทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมและทฤษฎีเผชิญความจริง เพื่อเสริมสร้างเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ ของผู้ต้องขังหญิง ในทัณฑสถานหญิง

A Development of Integrative Multi-Theoretical Group Counseling: Existential and Reality Therapy to Enhancing The Reasons for Living of Female Inmates

นิสรา คำมณี (Nissara Khammanee)*

วรากร ทรัพย์วิระปรกรณ์ (Warakorn Supwirapakorn)**

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและ
ตรวจสอบรูปแบบการปรึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี เพื่อเสริมสร้างเหตุผล
เพื่อการดำรงชีวิตอยู่ของผู้ต้องขังหญิง และศึกษาผลของโปรแกรมการปรึกษ
ากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี จากนั้นทำการรับรองรูปแบบการปรึกษากลุ่มบูรณาการ
พหุทฤษฎี กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้ต้องขังหญิงที่มีคดีต้องโทษ 10 ปีขึ้นไป ที่อยู่ใน
ทัณฑสถานหญิงชลบุรี ที่มีคะแนนแบบวัดเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ ในระดับต่ำ
กว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 สอบถามความสมัครใจเพื่อเข้าร่วมโปรแกรมได้ จำนวน

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของคู่มือวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนาการบูรณาการ การปรึกษากลุ่ม
แบบพหุทฤษฎี ระหว่างทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมและทฤษฎีเผชิญความจริง เพื่อเสริมสร้างเหตุผล
เพื่อการดำรงชีวิตอยู่ของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิง

* นิสิตศึกษานิพนธ์ สาขาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา และ
เป็นอาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

** ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาประยุกต์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

22 คน สุ่มอย่างง่าย แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองจำนวน 11 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 11 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการปรึกษากลุ่มบูรณาการพุทฺทฤษฎี สัปดาห์ละ 3 ครั้ง จำนวน 6 สัปดาห์ รวมเป็น 17 ครั้ง ครั้งละ 60-90 นาที และกลุ่มควบคุมไม่ได้รับโปรแกรมการปรึกษากลุ่มบูรณาการพุทฺทฤษฎี

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่ได้รับโปรแกรมการปรึกษากลุ่มบูรณาการพุทฺทฤษฎี มีเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ต้องขังหญิงที่ได้รับโปรแกรมการปรึกษากลุ่มบูรณาการพุทฺทฤษฎี มีเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในระยะหลังทดลองและระยะติดตามผล สูงกว่าในระยะก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: เหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่, ผู้ต้องขังหญิง, การบูรณาการการปรึกษากลุ่มแบบพุทฺทฤษฎี, ทฤษฎีอัตถิภาวนิยมและทฤษฎีเผชิญความจริง

Abstract

This research and development study aimed to develop and test the model of integrative multi-theoretical group counseling on reasons for living of female inmates. It also examined the result of using the program and validated the model of integrative multi-theoretical group counseling based on Existential and Reality Therapy. The participants were female inmates in the Chonburi Detention Center sentenced to be prisoned for more than 10 years. They were selected by measuring their reasons for living, and they gained the score of less than the 25 percentile. Twenty two participants were conveniently picked and match-pair divided into an experimental group and control group, 11 participants each. The experimental group received counseling based on the integrative multi-theoretical group program using existential and reality therapy three times a week for six weeks, totaling 17 sessions. Each session lasted 60-90 minutes. On the other hand, participants in the control group did not.

The results show that there was a significant. The female inmates who received the counseling with integrative multi-theoretical group program based on existential and reality therapy had significantly higher scores on reasons for living in the post-trial and the follow-up than those in the control group at the significant level of .05. In addition, the female inmates who received the counseling with integrative multi-theoretical group program based on existential and reality therapy had significantly higher reasons for living in the post-trial and the follow-up than those in the pre-trial period at the significant level of .05.

Keywords: The Reasons for Living, Female Inmates, Integrative Multi-theoretical Group Counseling, Existential and Reality Therapy

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาผู้หญิงในเรือนจำหรือผู้ต้องขังหญิงนั้น ไม่ได้เป็นปัญหาแต่เฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น หากแต่เป็นปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นในหลาย ๆ ประเทศทั่วโลก ผลการวิจัยโดย International Center for Prison Studies มหาวิทยาลัย King's College ในลอนดอน เมื่อปี 2549 พบว่า ประเทศที่มีจำนวนผู้ต้องขังหญิงมากที่สุด 4 ประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา 183,000 คน สาธารณรัฐประชาชนจีน 71,280 คน รัสเซีย 55,400 คน และไทย 28,450 คน และจากคู่มือการจัดการและการกำหนดนโยบายในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดหญิง พบปัญหาของผู้ต้องขังหญิงในประเทศต่าง ๆ เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา จากการศึกษาช่วงปี 2002 และ 2004 พบว่า ผู้ต้องขังหญิงมีปัญหาสุขภาพจิตในประเทศแคนาดา พบว่า 2 ใน 3 ของผู้หญิงมีความกังวลมาก ส่วนที่สหราชอาณาจักรพบว่า ร้อยละ 80 ของผู้ต้องขังหญิง พบว่า มีปัญหาสุขภาพจิต และร้อยละ 37 รายงานว่าผู้ต้องขังหญิงมีความพยายามที่จะฆ่าตัวตายในช่วงหนึ่งของชีวิต และที่ยุโรปประมาณการในปี 2002 พบว่า ร้อยละ 75 ของผู้หญิงที่เข้าสู่ระบบเรือนจำในยุโรป มีแนวโน้มที่จะติดยาเสพติดรุนแรงหนักกว่า ผู้ต้องขังชาย จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า ปัญหาผู้ต้องขังหญิงนั้นเป็นปัญหาสำคัญของหลาย ๆ ประเทศทั่วโลกที่ต้องการการแก้ไขอย่างเร่งด่วน

ด้วยเหตุนี้พระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา โปรดฯ ให้จัดตั้งโครงการ กำลังใจขึ้น เมื่อวันที่ 31 ตุลาคม 2549 เพื่อประทานความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ต้องการ โอกาสในสังคมไทย ทรงริเริ่มโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำ หรือ ELFI ซึ่งย่อมาจาก Enhancing Lives of Female Inmates เมื่อเดือนกรกฎาคม 2552 และในที่สุดเมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2553 ณ สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ นครนิวยอร์ก ที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ สมัยที่ 65 (65th United Nations General Assembly - UNGA) ก็ได้ให้ความเห็นชอบข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติ ต่อผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำ และมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำความผิดหญิง หรือ “ข้อกำหนดกรุงเทพฯ” (United Nations Rules for the Treatment of Women Prisoners and Non-custodial Measures of Women Offenders (The Bangkok Rules) (สำนักกิจการในพระดำริพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา กระทรวง ยุติธรรม, 2555)

ผู้วิจัยได้มีโอกาสเข้าร่วมประชุมกับสำนักกิจการในพระดำริพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภาหลายครั้ง จากประสบการณ์ที่ได้เข้าร่วมประชุม ทำให้ผู้วิจัย ได้มองเห็นปัญหาของผู้ต้องขัง ที่ควรได้รับการเยียวยาแก้ไขเป็นอย่างมาก จึงเกิด เป็นแรงบันดาลใจให้ผู้วิจัยต้องการเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยเหลือคนกลุ่มนี้ ให้มีคุณภาพ ชีวิตที่ดีขึ้น จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้ต้องขังหญิงเหล่านั้นต้องตกอยู่ในสภาพ ของความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจ ส่งผลให้ผู้หญิงบางคนลงโทษและ ต่ำทอนตนเองมากขึ้น สูญเสียความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตนเอง โดยเฉพาะผู้ต้องขังที่ ต้องโทษเป็นเวลานานจะรู้สึกว่าตนเองเป็นคนไร้ค่า เกิดความรู้สึกหมดหวังในชีวิต อยากรตาย มีความรู้สึกว่าสังคมไม่ยอมรับ ผู้ต้องขังหญิงเหล่านั้นควรได้รับการเยียวยา ให้กลับมาเป็นผู้ที่มีชีวิตที่ดีได้ตามปกติ เห็นความหมายของการมีชีวิตอยู่ และมี เหตุผลที่จะใช้ชีวิตอยู่เพื่อวันข้างหน้า

ผู้วิจัยในฐานะนักจิตวิทยาการปรึกษา ได้บูรณาการให้การปรึกษาแบบ Integrative Multi-theoretical ระหว่างทฤษฎีอัตถิภาวนิยม และทฤษฎีเผชิญความจริง โดยทฤษฎีอัตถิภาวนิยม ทฤษฎีนี้พัฒนาขึ้นมาเพื่อช่วยให้บุคคลที่อยู่ในสถานการณ์ ที่ลำบาก เช่น โดดเดี่ยว แยกแยก หมดหวัง ไร้ความหมาย ไม่มีจุดหมายในชีวิต ซึ่งมีหลักการที่ว่ามนุษย์ทุกคนมีอิสระในการตัดสินใจเลือกทางเดินชีวิตด้วยตนเอง

และจะต้องรับผิดชอบต่อการกระทำและผลที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจของตนเอง สำหรับทฤษฎีเผชิญความจริงเชื่อว่า บุคคลสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้เพียงคนเดียวเท่านั้น ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เราเลือกที่จะกระทำ เน้นพฤติกรรมปัจจุบันของผู้รับการศึกษา เพื่อที่จะพัฒนาพฤติกรรมที่เป็นอยู่ให้เป็นพฤติกรรมใหม่ที่มีประสิทธิภาพ

จากเหตุผลดังกล่าว กอปรกับในประเทศไทยยังไม่เคยมีการศึกษาเกี่ยวกับเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาการศึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี ระหว่างทฤษฎีอัตถิภาวนิยมและทฤษฎีเผชิญความจริง เพื่อเสริมสร้างเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและตรวจสอบรูปแบบการศึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎีต่อเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ของผู้ต้องขังหญิง
2. เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการศึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี ต่อเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ของผู้ต้องขังหญิง
3. เพื่อรับรองรูปแบบการศึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี ต่อเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ของผู้ต้องขังหญิง

สมมติฐานการวิจัย

1. ผู้ต้องขังหญิงที่ได้รับโปรแกรมการศึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี มีเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในระยะหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม
2. ผู้ต้องขังหญิงที่ได้รับโปรแกรมการศึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี มีเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในระยะติดตามผลสูงกว่ากลุ่มควบคุม
3. ผู้ต้องขังหญิงที่ได้รับโปรแกรมการศึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี มีเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในระยะหลังการทดลองสูงกว่าในระยะก่อนการทดลอง
4. ผู้ต้องขังหญิงที่ได้รับโปรแกรมการศึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี มีเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในระยะติดตามผลสูงกว่าในระยะก่อนการทดลอง

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ผลจากการได้รับการปรึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎีจะช่วยเสริมสร้างการมีเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ของ ผู้ต้องขัง ทำให้พวกเขาเหล่านั้นเห็นคุณค่าในตัวเอง ใช้ชีวิตอย่างมีความหวัง
2. ผลการวิจัยมีประโยชน์ต่อผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องขัง นักจิตวิทยา ตลอดจนผู้ที่สนใจ สามารถนำไปประกอบการปรึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎีต่อเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ของผู้ต้องขัง ไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมตามบริบทของแต่ละหน่วยงานต่อไป
3. ได้นวัตกรรมที่เป็นองค์ความรู้ใหม่ ในการพัฒนาเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ของผู้ต้องขังหญิง ซึ่งสามารถนำไปสู่การวิจัยอย่างต่อเนื่อง

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากร คือ ผู้ต้องขังหญิงที่อยู่ในทัณฑสถานหญิงชลบุรี ซึ่งมีคดีต้องโทษ 10 ปีขึ้นไป จำนวน 128 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ต้องขังหญิงที่มีคดีต้องโทษ 10 ปีขึ้นไป ที่อยู่ในทัณฑสถานหญิงชลบุรี ซึ่งได้มาโดยการทำแบบวัดเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ และมีคะแนนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 จำนวน 33 คน จากนั้นให้ทำแบบประเมินการฆ่าตัวตาย 8 คำถาม (8Q) ของกรมสุขภาพจิต และคัดเลือกเฉพาะผู้ที่ได้คะแนนเท่ากับ 0 ได้จำนวน 29 คน สอบถามความสมัครใจเพื่อเข้าร่วมโปรแกรม จำนวน 22 คน ใช้การสุ่มอย่างง่าย แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 11 คน ดังนี้
กลุ่มทดลอง ได้รับโปรแกรมการปรึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี
กลุ่มควบคุม ไม่ได้รับโปรแกรมการปรึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี
2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรต้น (Independent Variable) ได้แก่
 - 2.1.1 วิธีการทดลอง จำแนกเป็น 2 วิธี ดังนี้
 - 2.1.1.1 ได้รับโปรแกรมการปรึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี
 - 2.1.1.2 ไม่ได้รับโปรแกรมการปรึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี

2.1.2 ระยะเวลาการทดลอง แบ่งเป็น 3 ระยะ ดังนี้

2.1.2.1 ระยะก่อนการทดลอง

2.1.2.2 ระยะหลังการทดลอง

2.1.2.3 ระยะติดตามผล

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ เหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ (Reasons for Living) หมายถึง ความเชื่อของบุคคลที่มีอยู่ในตัวเองที่มองชีวิตอย่างมีความหมาย และมีเหตุผลที่จะใช้ชีวิตอยู่เพื่อวันข้างหน้า ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ คือ

1.1 ความเชื่อที่จะมีชีวิตอยู่ (Survival and Coping Beliefs) หมายถึง การที่บุคคลมีความเชื่อว่า ตนเองสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างมีความหมาย สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตได้

1.2 ความรับผิดชอบต่อครอบครัว (Responsibility to Family) หมายถึง การที่บุคคลมีความเชื่อว่า ตนเองมีความสำคัญ เป็นที่รัก เป็นที่พึ่งของบุคคลในครอบครัว

1.3 ความห่วงกังวลที่มีต่อลูก (Child-Related Concerns) หมายถึง การที่บุคคลต้องการดูแลลูก ต้องการเห็นลูกเจริญเติบโต

1.4 ความกลัวการฆ่าตัวตาย (Fear of Suicide) หมายถึง การที่บุคคลกังวลว่าวิธีการฆ่าตัวตายจะไม่ได้ผล กลัวความทุกข์ทรมานที่จะเกิดขึ้นถ้าต้องฆ่าตัวตาย

1.5 ความกลัวต่อการไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม (Fear of Social Disapproval) หมายถึง การที่บุคคลต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม มีความกังวลต่อความคิดของบุคคลอื่นที่มีต่อตนเองว่าเป็นบุคคลที่ล้มเหลว

1.6 เหตุผลที่คัดค้านทางด้านศีลธรรม (Moral Objections) หมายถึง การที่บุคคลมีความเชื่อทางศาสนาที่ตนนับถือ กลัวความผิดทางศาสนา เช่น การทำร้ายตัวเอง การฆ่าตัวตาย เป็นสิ่งที่ผิดจากคำสอนทางศาสนา

2. การให้การปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม (The Existential Group Counseling) หมายถึง การให้การปรึกษาที่มุ่งเน้นให้สมาชิกกลุ่มได้สำรวจชีวิต

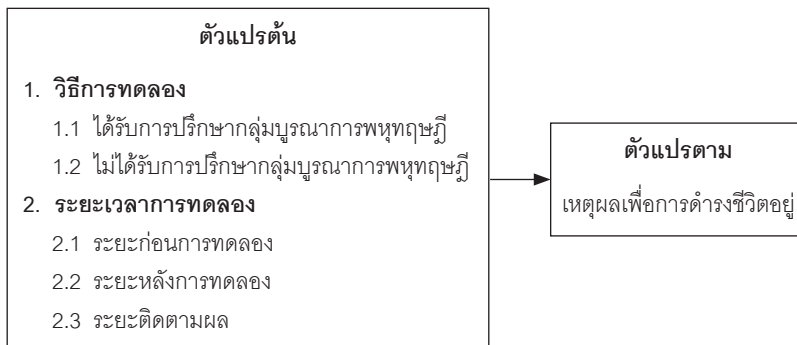
ของตนเอง มองเห็นข้อจำกัดในการดำรงชีวิต ได้ค้นหาความสำคัญของการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ค้นหาความหมายของชีวิต เพราะมนุษย์เป็นผู้ลิขิตชีวิตของตัวเองได้ และต้องมีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ตนเลือก จนเกิดมีเหตุผลในการดำรงชีวิตอยู่ของตนเอง ภายใต้อารมณ์ไว้วางใจและสัมพันธภาพที่ดีภายในกลุ่ม

3. การให้การปรึกษากลุ่มทฤษฎีเผชิญความจริง (The Reality Group Counseling) หมายถึง การให้การปรึกษาที่มุ่งเน้นให้สมาชิกกล้าเผชิญความจริง โดยสมาชิกได้สำรวจความต้องการของตนเอง ได้สำรวจโลกภายในตามที่ต้องการกับโลกภายนอกที่เป็นจริง สมาชิกจะเข้าใจว่า พฤติกรรมบางอย่างของเขาไม่เป็นผลดีในการดำรงชีวิต จนสามารถตัดสินใจเลือกและต้องการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของตนไปในทางที่ดีขึ้น โดยผู้ให้การปรึกษาและสมาชิกวางแผนร่วมกันเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างเป็นขั้นตอน

4. การปรึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี (Multi-theoretical Integrative Group Counseling) หมายถึง โปรแกรมการปรึกษาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นโดยบูรณาการทฤษฎีการให้การปรึกษา ระหว่างทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม (Existentialism) มาประยุกต์ร่วมกับทฤษฎีเผชิญความจริง (Reality Therapy) เพื่อพัฒนาเหตุผลในการดำรงชีวิตอยู่ในกลุ่มผู้ต้องขังหญิง

5. ผู้ต้องขังหญิง (Inmates) หมายถึง ผู้ต้องขังหญิงที่อยู่ในทัณฑสถานหญิงชลบุรี ที่มีคดีต้องโทษ 10 ปีขึ้นไป

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และพัฒนาเครื่องมือเพื่อใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย

1. แบบวัดเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ (The Reasons for Living Scale) ที่ผู้วิจัยได้รับอนุญาตจาก Linehan et al., 1983 ผู้พัฒนาแบบวัด ให้แปลเป็นฉบับภาษาไทย มี 6 องค์ประกอบ รวม 48 ข้อ จากนั้นผู้วิจัยจึงแปลเป็นภาษาไทย และทำการแปลทวนย้อนกลับ (back-translation) กลับเป็นภาษาอังกฤษอีกครั้ง นำไปทดลองใช้กับผู้ต้องขังหญิง ที่มีลักษณะคล้ายกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาหาประสิทธิภาพเครื่องมือ ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .87

2. โปรแกรมการปรึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี ระหว่างทฤษฎีอัตถิภาวนิยม และทฤษฎีเผชิญความจริง เพื่อเสริมสร้างเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ของผู้ต้องขังหญิงที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นโดยกำหนดระยะเวลาในการเข้าร่วมโปรแกรม 17 ครั้ง สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ๆ ละ 60-90 นาที

ครั้งที่	โปรแกรมการปรึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี
1 - 2	ปฐมนิเทศและสร้างสัมพันธภาพ, รักษาสัมพันธภาพ
3	การตระหนักรู้ตนเอง
4	การยอมรับตนเอง
5 - 6	ค้นหาความหมายและคุณค่าของชีวิต
7	เสรีภาพในการเลือก ผู้เลือกและผู้รับผิดชอบ
8 - 9	การสำรวจความต้องการในการพัฒนาเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ (Wants = W)
10 - 11	การสำรวจพฤติกรรมการพัฒนาเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ ที่กำลังกระทำอยู่ในปัจจุบัน (Direction and Doing = D)
12 - 13	การประเมินพฤติกรรมตนเองในการพัฒนาเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ (Self - Evaluation = E)
14	การวางแผนปฏิบัติและพันธะสัญญา (Planning = P)
15 - 16	การติดตามผล
17	ยุติการให้คำปรึกษากลุ่ม ปัจฉิมนิเทศ และทดสอบหลังการทดลอง

3. แบบประเมินการฆ่าตัวตาย 8 คำถาม (8Q) ของกรมสุขภาพจิต

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ Two Between - Subjects Variable and One Within - Subjects Variable (David C. Howell, 1997, p. 458) ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 แบบแผนการวิจัย เป็นแบบการวิจัยและพัฒนา (Research and Development)

การทดลองแบ่งเป็น 3 ระยะดังนี้

1. ระยะก่อนการทดลอง ผู้วิจัยเก็บข้อมูลกับผู้ต้องขังหญิง ที่มีคดีต้องโทษ 10 ปีขึ้นไป จำนวน 128 คน คัดเลือกผู้ที่มีระดับคะแนนเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ได้จำนวน 33 คน จากนั้นให้ทำแบบประเมินการฆ่าตัวตาย 8 คำถาม (8Q) ของกรมสุขภาพจิต และคัดเลือกเฉพาะผู้ที่ได้คะแนนเท่ากับ 0 ได้จำนวน 29 คน สอบถามความสมัครใจเพื่อเข้าร่วมโปรแกรมได้ จำนวน 22 คน สุ่มอย่างง่ายแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 11 คน คะแนนที่ได้ในครั้งนี้เป็นคะแนนในระยะก่อนการทดลอง (Pre-test)
2. ระยะหลังการทดลอง เมื่อสิ้นสุดการทดลองผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทำแบบวัดเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ และคะแนนในครั้งนี้เป็นคะแนนในระยะหลังการทดลอง (Post-test)
3. ระยะติดตามผล ห่างจากระยะหลังการทดลองเป็นเวลา 1 เดือน ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทำแบบวัดเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ฉบับเดิมอีกครั้ง คะแนนที่ได้เป็นคะแนนในระยะติดตามผล (Follow up)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐานค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนจากแบบวัดเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

2. วิเคราะห์ข้อมูล (Two way Repeated Measures ANOVA) ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำสองทาง เพื่อทดสอบค่าปฏิสัมพันธ์จากผลหลัก (Main Effect) และทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลอง และระยะเวลาการทดลอง พร้อมทั้งเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีการของบอนเฟอโรนีย์ (Bonferroni Method)

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยวิเคราะห์คะแนนเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตของผู้ต้องขังหญิงกลุ่มทดลองที่ได้รับโปรแกรมการศึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี และกลุ่มควบคุม ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ระยะเวลา	กลุ่ม	\bar{X}	SD	N
ก่อนทดลอง	กลุ่มทดลอง	170.91	26.838	11
	กลุ่มควบคุม	175.55	19.424	11
หลังทดลอง	กลุ่มทดลอง	256.73	10.891	11
	กลุ่มควบคุม	175.45	15.488	11
ติดตามผล	กลุ่มทดลอง	259.27	7.643	11
	กลุ่มควบคุม	173.09	15.959	11

จากตารางที่ 1 พบว่า ในระยะก่อนทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่คือ 170.91 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 26.83 ส่วนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่คือ 175.55 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 19.42

ในระยะหลังทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่คือ 256.73 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 10.89 ส่วนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่คือ 175.45 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 15.48

และในระยะติดตามผล กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่คือ 259.27 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.64 ส่วนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่คือ 173.09 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 15.95

ตารางที่ 2 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลอง ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

Source of Variation	SS	Df	MS	F	P
ระยะก่อนการทดลอง					
Between Groups	118.227	1	118.227	0.273	.502
Error	17691.636	40.957	431.9563		
ระยะหลังการทดลอง					
Between Groups	36328.909	1	36328.909	84.103*	.000
Error	17691.636	40.957	431.9563		
ระยะติดตามผล					
Between Groups	40850.182	1	40850.182	94.570*	.000
Error	17691.636	40.957	431.9563		

* $p < 0.05$, $F_{05}(1,44) = 4.065$

ปรับค่า df จากสูตรของ Welch และ Satterthwaite (Howell, 1997, p. 470)

จากตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์การทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลอง ต่อคะแนนเฉลี่ยเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดังนี้ ในระยะก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ นั่นคือในระยะก่อนการทดลอง กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีคะแนนเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ไม่แตกต่างกัน

ในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ แตกต่างกันอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ ของกลุ่มทดลองในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล ด้วยวิธีทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของบอนเฟอโรนี (Bonferroni Method)

ระยะเวลา	Mean Difference	Std. Error	p
ระยะหลังทดลอง - ระยะก่อนทดลอง	85.818*	7.923	.000
ระยะติดตามผล - ระยะก่อนทดลอง	88.364*	7.819	.000
ระยะติดตามผล - ระยะหลังทดลอง	2.545	1.344	.263

* $p < .05$

จากตารางที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ ของกลุ่มทดลองในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลด้วยวิธีทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของบอนเฟอโรนี (Bonferroni Method) พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ ในระยะหลังการทดลองและระยะก่อนการทดลองแตกต่างกัน และระยะติดตามผลกับระยะก่อนการทดลองแตกต่างกัน

อภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยอภิปรายผลตามผลสมมติฐานการวิจัยได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 พบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่ได้รับโปรแกรมการปรึกษากลุ่มบูรณาการพหุวิชาชีพ มีเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในระยะหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับโปรแกรมการปรึกษากลุ่ม มีคะแนนเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่สูงกว่ากลุ่มควบคุม แสดงให้เห็นว่าโปรแกรมการปรึกษากลุ่มที่ได้รับจำนวน 17 ครั้ง สามารถเสริมสร้างเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ให้กับผู้ต้องขังหญิงในกลุ่มทดลองได้ ทั้งนี้

ตามที่ Corey (2008) กล่าวว่า แนวคิดอัตถิภาวะนิยม มองว่าคนเราเป็ชีวิต หรือ ชัดข้องในการดำเนินชีวิต ผู้รับการบำบัดต้องกรความช่วยเหลือในการสำรวจ และค้นหาเพื่อการตัดสินใจทางเลือกที่จะก้าวเดินต่อไป กระบวนการกลุ่มจะช่วยให้เรา เข้าใจว่า เราสามารถเลือกวิถีชีวิตของเราได้ด้วยตนเอง ส่วนทฤษฎีเผชิญความจริง เชื่อว่า บุคคลสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้เพียงคนเดียวเท่านั้น ขึ้นอยู่กับ สิ่งที่เราเลือกที่จะกระทำ และวางแผนชีวิตที่เป็นปัจจุบัน (อนงค์ วิเศษสุวรรณ, 2554) โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ กาญจนวัลย์ ภิญโญศุภสิทธิ์ และคณะ (2556) ศึกษา ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมต่อการตั้งเป้าหมายชีวิตของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่ ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาที่ได้รับกรให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมมีคะแนน การตั้งเป้าหมายชีวิตหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

สมมติฐานข้อที่ 2 พบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่ได้รับโปรแกรมการปรึกษากลุ่ม บูรณาการพหุทฤษฎี มีเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในระยะติดตามผลสูงกว่า กลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากผู้ต้องขังกลุ่มควบคุม ไม่ได้ได้รับโปรแกรมการปรึกษากลุ่ม จึงไม่ได้รับการกระตุ้นเพื่อให้เกิดกระบวนการ เสริมสร้างเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ จึงทำให้คะแนนเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ แตกต่างจากผู้ต้องขังกลุ่มทดลอง แม้ว่าผู้ต้องขังกลุ่มทดลองจะสิ้นสุดระยะการทดลอง ไปแล้ว เนื่องจากการได้รับโปรแกรมการปรึกษากลุ่ม เป็นระยะเวลา 17 ครั้งนั้น ช่วยเสริมสร้างให้ผู้ต้องขังกลุ่มทดลองเกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิด ความรู้สึก ด้วยโปรแกรมต่าง ๆ เช่น โปรแกรมการตระหนักรู้ตนเองและการยอมรับตนเอง ที่ทำให้สมาชิกกลุ่มได้เรียนรู้การสำรวจตนเองเพื่อนำไปสู่การตระหนักรู้ตนเอง อย่างแท้จริง ได้ค้นพบตนเอง ยอมรับตนเอง และมีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง โปรแกรม ค้นหาความหมายและคุณค่าของชีวิต ที่ทำให้สมาชิกกลุ่มได้สำรวจตนเองในชีวิต ที่ผ่านมา ว่ามีสิ่งใดบ้างที่เป็นพลังชีวิตของตนเอง ที่ทำให้เขามีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างมี ความหมาย เพื่อนำไปสู่ความหมายในชีวิตของเขา โปรแกรมเสริมภาพในการเลือก ผู้เลือกและผู้รับผิดชอบ ที่ทำให้สมาชิกกลุ่มได้ตระหนักในเสริมภาพในการเลือก ทราบถึงผลดีและผลเสียที่เกิดตามมาจากการเลือกของตนเอง และต้องรับผิดชอบ ต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเอง ซึ่งในแต่ละครั้งของการเข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษากลุ่ม

ผู้ให้การศึกษาจะให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ร่วมกันสรุป สิ่งที่ได้รับจากการเข้าร่วมรับการปรึกษา และการนำสิ่งที่ได้รับไปสู่การปฏิบัติในชีวิตจริง จนนำไปสู่การเสริมสร้างเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิซซิม่า ทนศิริ (2551) ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนวัยรุ่น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เข้าโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม มีค่าคะแนนเฉลี่ยการปรับตัวทางสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผล

สมมติฐานข้อที่ 3 ผู้ต้องขังหญิงที่ได้รับโปรแกรมการปรึกษากลุ่มบูรณาการ พหุทฤษฎี มีเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในระยะหลังการทดลองสูงกว่าในระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อธิบายได้ว่า โปรแกรมการปรึกษากลุ่มสามารถเสริมสร้างเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผู้ต้องขังมีคะแนนเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลองนั้น เป็นผลมาจากโปรแกรมต่าง ๆ เช่น โปรแกรมการสำรวจความต้องการในการพัฒนาเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ ที่ทำให้สมาชิกกลุ่มได้สำรวจถึงความต้องการที่แท้จริงของตนเอง และมีแนวทางที่จะปฏิบัติตนอย่างไรที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ เพื่อพัฒนาเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ โปรแกรมการสำรวจพฤติกรรมการพัฒนาเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ที่กำลังกระทำอยู่ในปัจจุบัน ที่ทำให้สมาชิกกลุ่มได้ตระหนักรู้ในพฤติกรรมของตนเองเพื่อพัฒนาเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในปัจจุบัน ว่าสิ่งที่กำลังกระทำอยู่นั้นสามารถนำไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ โปรแกรมการวางแผนปฏิบัติและพันธะสัญญา ที่สมาชิกกลุ่มได้วางแผนปฏิบัติเพื่อพัฒนาเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ เพื่อไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ สมาชิกได้สรุปถึงพฤติกรรมของตนเองที่ต้องการเปลี่ยนแปลง เพื่อนำชีวิตให้มีความสุข สอดคล้องกับงานวิจัยของอาดัม นีละไพจิตร (2548) ศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตติภาวะนิยมต่อคุณค่าแห่งตนของผู้ต้องขัง ผลการวิจัยพบว่า ผู้ต้องขังกลุ่มทดลองมีคุณค่าแห่งตนในระยะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

สมมติฐานข้อที่ 4 ผู้ต้องขังหญิงที่ได้รับโปรแกรมการปรึกษากลุ่มบูรณาการ พหุทฤษฎี มีเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในระยะติดตามผลสูงกว่าในระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อธิบายได้ว่า ผลการวิจัยสนับสนุน

ประสิทธิภาพของโปรแกรมการปรึกษากลุ่ม เนื่องจากบรรยากาศของกระบวนการกลุ่มที่สมาชิกกลุ่มคอยช่วยเหลือแสดงความคิดเห็น และให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ก่อเป็นแรงผลักดันนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงและพัฒนาตนเองขึ้น นอกจากนี้ในแต่ละครั้งของการให้การปรึกษากลุ่ม สมาชิกกลุ่มทุกคนได้สะท้อนความคิดของตนเองลงในใบกิจกรรม การที่สมาชิกได้เขียนในสิ่งที่ตนเองคิด ถ่ายทอดออกมาด้วยการเขียนนั้น ทำให้สมาชิกเกิดกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางความคิด ตลอดจนค้นพบทางเลือกที่เหมาะสมกับตนเอง เกิดการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ผลการวิจัยสรุปได้ว่าการบูรณาการ การปรึกษากลุ่มแบบพหุทฤษฎีระหว่างทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมและทฤษฎีเผชิญความจริง สามารถเสริมสร้างเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ของผู้ต้องขังหญิงได้ โดยผู้ต้องขังหญิงในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนทดลอง และยังคงต่อเนื่องถึงแม้ว่าจะทิ้งระยะห่างเป็นเวลา 1 เดือน ในระยะติดตามผล แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของโปรแกรมการปรึกษากลุ่มสามารถเสริมสร้างเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ให้กับผู้ต้องขังหญิงได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิจัยพบว่า การบูรณาการการปรึกษากลุ่มแบบพหุทฤษฎีระหว่างทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมและทฤษฎีเผชิญความจริง สามารถเสริมสร้างเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ของผู้ต้องขังหญิงได้ จึงมีประโยชน์ต่อผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องขัง นักจิตวิทยา ตลอดจนผู้ที่สนใจ สามารถนำโปรแกรมการปรึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎีต่อเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ของผู้ต้องขัง ไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมตามบริบทของแต่ละหน่วยงานต่อไป

2. ควรมีการช่วยเหลือดูแลผู้ต้องขังที่มีเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่น้อยอย่างต่อเนื่องด้วยการปรึกษากลุ่มบูรณาการพหุทฤษฎี จะช่วยเสริมสร้างการมีเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ของผู้ต้องขังหญิง ทำให้พวกเขาเหล่านั้นมีเหตุผลและมีความหมายของชีวิตในตัวเอง ใช้ชีวิตอย่างมีความหวัง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. เนื่องด้วยตัวแปรเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ เป็นตัวแปรที่ช่วยเสริมสร้างความเชื่อของบุคคลที่มีอยู่ในตัวเองให้มองชีวิตอย่างมีความหมาย มีเหตุผลที่จะใช้ชีวิตอยู่เพื่อวันข้างหน้า จึงควรมีการนำโปรแกรมการปรึกษากลุ่มบูรณาการพุทธทศฎีระหว่างทศฎีอัตถิภาวนิยมและทศฎีเผชิญความจริง ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ เช่น ผู้ต้องขังชาย ผู้ป่วยเรื้อรัง ผู้มีภาวะสิ้นหวัง เป็นต้น

2. ควรศึกษาผลของโปรแกรมการปรึกษากลุ่มบูรณาการพุทธทศฎี ระหว่างทศฎีอัตถิภาวนิยมและทศฎีเผชิญความจริง เพื่อเสริมสร้างเหตุผลเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในลักษณะที่เป็นการให้คำปรึกษารายบุคคล

3. ผู้วิจัยทำการศึกษาเฉพาะที่ทัณฑสถานหญิงชลบุรีเท่านั้น ควรมีการนำไปศึกษากับทัณฑสถานอื่น ๆ ต่อไป

บรรณานุกรม

- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2557). *แนวทางการดูแลผู้ป่วยโรควิตกกังวลระดับจังหวัด*. (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 3) ปี 2557. เข้าถึงได้จาก http://www.thaidepression.com/www/58/navtrng_3.pdf
- กาญจนวัลย์ ภิญญาศุภลสิทธิ์ และคณะ. (2557). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมต่อการตั้งเป้าหมายชีวิตของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตกระบี่. *วารสารวิชาการ สถาบันการพลศึกษา*, 6(3), 59-67.
- นิชขิมา ทนศิริ. (2551). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนวัยรุ่น. *วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา*.
- ศรณีย์ อันสะโก. (2548). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมต่อความหวังของผู้พิการ. *วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา*.
- สำนักกิจการในพระตำริพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา. (2555). *คู่มือการจัดการและการกำหนดนโยบายในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดหญิง*. กรุงเทพฯ: สำนักกิจการในพระตำริพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา.
- อนงค์ วิเศษสุวรรณ. (2554). *การปรึกษากลุ่ม*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). ชลบุรี: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- อาดัม นิละไพจิตร. (2548). ผลการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมต่อคุณค่าแห่งตนของผู้ต้องขัง. *วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา*.
- Corey, G. (2008). *Theory and practice of group counseling (7th ed.)*. Belmont, CA : Thomson/Brooks/ Cole.
- Howell, D.C. (1997). *Statistical methods for psychology (4th ed.)*. Belmont, CA : Duxbury Press.

Linehan, M. M., Goodstein, J. L., Nielsen, S. L., & Chiles, J. A. (1983). *Reasons for Staying Alive When You Are Thinking of Killing Yourself: The Reasons for Living Inventory*. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 51(2), 276 -286.

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University